

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

17 lutego

№ 10.

Rok 1922.

- Treść:**
65. Ustawa z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, biel-skim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego 130
 66. Ustawa z dnia 17 stycznia 1922 r. w przedmiocie poboru należności ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austriackiej za rok 1922 132
 67. Ustawa z dnia 24 stycznia 1922 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia w porozu-mieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych państwowej gwarancji finansowej do su-my Ł. 2.000.000 dla zobowiązań, zaciągniętych przez organizacje rolniczo-handlowe, na zakup zagranicą środków produkcji rolnej 132
 68. Ustawa z dnia 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie upoważnienia osób, uprawiających działki ziemi na cudzych gruntach na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskie-go oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockie-go, do czasowego użytkowania uprawianych przez nich gruntów i zajętych pomieszczeń. . . . 133
 69. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1922 r. o włączeniu do powiatu lwow-skiego gminy „Rokitno” oraz niewcielonego jeszcze do tej gminy obszaru dworskiego Rokitno 133
 70. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów normujących organizację sądownictwa i postępowanie sądowe cywilne w województ-wach: nowogródzkim, poleskim i wołyńskim oraz w powiatach: białowieskim, grodzień-skim i wołkowyskim województwa białostockiego. 134
 71. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji spraw b. rosyjskich państwowych ziemskich banków Szlacheckiego i Włościańskiego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej 135
 72. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie skasowania Insty-tutu Torfowego. 135
 73. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20 grudnia 1921 r. celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. 135
 74. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 r. wydane w porozumieniu z Mini-strem Sprawiedliwości, w sprawie zmiany § 92 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1920 roku, zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodat-kowania spadków i darowizn 170
 75. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1922 r. w sprawie uchylenia art. VI przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 11 marca 1919 r. w przedmiocie czasowego za-kazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej 170
 76. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie tymcza-sowej organizacji ubezpieczalni krajowej w Poznaniu. 170
 77. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 18 stycznia 1922 r. o zniesie-niu powiatowego urzędu ziemskiego w Borszczowie i włączeniu powiatów Borszczów i Hu-siatyn do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Czortkowie. 171

78.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 stycznia 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokoiów umeblowanych i pensjonatów.	171
79.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 30 stycznia 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt	172
80.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi	174
81.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 stycznia 1922 r. w przedmiocie uchylecia rozporządzenia z dnia 26 listopada 1921 r. o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i austriackich.	174
82.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowym pośrednictwie pracy	175
83.	Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 2 stycznia 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy	176

65.

U s t a w a

z dnia 10 stycznia 1922 r.

w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim, oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego.

Art. 1. Na województwa: wołyńskie, poleskie i nowogródzkie, oraz powiaty: białowieski, białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązująca ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. U. R. P. № 42, poz. 249) ze zmianami, wskazanymi w niniejszej ustawie.

Art. 2. Art. 1 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Wszelkie serwituty, obciążające majątki ziemskie na obszarach województwa: wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego, oraz powiatów: białowieskiego, białostockiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego i wpisane do aktów nadawczych, lub stwierdzone innymi dowodami prawnymi, udowadniającymi istnienie serwitutów, ulegają zniesieniu:

- a) na zasadzie dobrowolnego układu stron trybem, przewidzianym przez obowiązujące prawa i przepisy, ze zmianami, wynikającymi z niniejszej ustawy, lub
- b) z urzędu w drodze przymusu.

W razie zaginięcia lub zniszczenia aktów nadawczych i innych dowodów pisemnych istnienie i rozmiar serwitutów mogą być ustalone za pomocą badania świadków i rzeczoznawców”.

Art. 3. Art. 4 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W zebraniach biorą udział: 1) właściciel lub posiadacz osady, 2) od współwłaścicieli osady—jeden z grona, obierany przez pozostałych, a jeśli zgoda w tej mierze nie nastąpi, to najstarszy z nich wiekiem, 3) od osób zaginionych — opiekunowie, wyznaczeni przez właściwy sąd, 4) od małoletnich, niepełnoletnich i obłąkanych—ich opiekunowie, względnie kuratorowie, wyznaczeni trybem, przez prawo miejscowe przewidzianym, 5) od nieobecnych — ich pełnomocnicy, lub w braku takowych osoby, istotnie zarządzające gospodarstwem nieobecnych, względnie osoby, wyznaczone ad hoc przez właściwy sąd”.

Art. 4. Art. 8 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wierzyciele hipoteczni, oraz osoby, na rzecz których figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr, regulujących serwituty, a również właściciele aktów zastawu dóbr (zakładnych), jeżeli sami lub ich pełnomocnicy przebywają w obrębie Państwa Polskiego i miejsce ich pobytu jest wiadome, winni być zawiadomieni i mogą brać udział w likwidacji, o ile tego zażądają po otrzymaniu zawiadomienia od urzędu ziemskiego o rozpoczęciu postępowania likwidacyjnego”.

Art. 5. Art. 10 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynagrodzenie za zniesienie serwitutów winno nastąpić w ziemi, a w lesie lub w gotówce tylko wtedy, gdy obie strony się na to zgodzą. Przy przymusowej likwidacji serwitutów wynagrodzenie w gotówce może mieć miejsce tylko w wypadkach wyjątkowych, a mianowicie: a) gdy ziemi, obciążone serwitutami, zostały już rozparcelowane na drobne działki, b) gdy za zniesienie serwitutów mogą być oddane tylko przestrzenie leśne, mające znaczenie ochronne, lub gdy grunt pod lasem nie nadaje się do użytkowania rolnego”.

Art. 6. Art. 14 ustawy traci moc obowiązującą.

Art. 7. Wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwitutu przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu może nastąpić za zezwoleniem urzędów ochrony lasów, które winny wydać decyzję w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o tem właściwego urzędu ochrony lasów. Brak odpowiedzi po tym terminie ze strony urzędów ochrony lasów uważany będzie za zezwolenie. Oddanie lasów, uznanych za ochronne, nie jest dopuszczalne.

Art. 8. Jako nowy punkt w art. 17 ustawy dodaje się „e) w wypadkach wydzielenia przestrzeni leśnych lub poleśnych tytułem wynagrodzenia za serwitutu—zezwolenie odpowiednich urzędów ochrony lasów”.

Art. 9. W art. 18 ustawy skreśla się wyrazy: „na sesji gospodarczej”.

Art. 10. Punkt d) art. 19 ustawy uzupełnia się przez dodanie wyrazów: „oraz przy nadawaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 roku” (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4, poz. 18).

Art. 11. W art. 23 ustawy skreśla się wyrazy: „na posiedzeniu gospodarczym”.

Art. 12. Art. 28 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Po ukonstytuowaniu się komisja szacunkowo-rozjemcza przystępuje do opracowania projektu likwidacji przymusowej serwitutów zgodnie z niniejszą ustawą na podstawie ich szacunku, oraz do dokładnego zapoznania się z wnioskami i życzeniami stron, starając się osiągnąć polubowne załatwienie sprawy”.

Art. 13. Art. 30 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy określeniu wynagrodzenia za poszczególne serwituty komisje szacunkowo-rozjemcze przyjmują następujące normy:

- a) Przy likwidacji serwitutu pastwiskowego w lasach — jako równoważnik, wydziela się na korzyść włościan, którym serwitut ten przysługuje, $\frac{1}{3}$ część gruntów z pod lasu, obciążonych tym serwitutem, o ile obszar tej trzeciej części nie jest większy od $\frac{1}{4}$ obszarów użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych), należących do tych włościan. Jeżeli zaś obszar tej trzeciej części przestrzeni leśnej jest większy od czwartej części powyższych ziem ukazowych, wydziela się włościanom z przestrzeni leśnej, obciążonej serwitutami, obszar równy $\frac{1}{4}$ ich użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych). Drzewostan, znajdujący się na przechodzącej do włościan za zniesienie serwitutów przestrzeni leśnej, może być przez poprzedniego właściciela zabrany w ciągu lat trzech od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o zniesieniu serwitutów.
- b) Przy likwidacji serwitutu pastwiskowego, przysługującego włościanom na cudzych polach i łąkach—wydziela się włościanom, jako równoważnik, z tych pól i łąk, obszar 15% ogólnej ich przestrzeni. Obszar ten może uleść zmniejszeniu w zależności od wartości tego

serwitutu, oraz od obszaru należących do włościan użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych). Wydzielona włościanom za ten serwitut część cudzych pól i łąk niema być większą od $\frac{1}{4}$ należących do włościan użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych).

- c) Przy likwidacji wzajemnego serwitutu pastwiskowego tak włościan, jak dworu na ugorach (t. zw. łoki)—wydziela się włościanom obszar gruntu równy $\frac{1}{4}$ nadwyżki przestrzeni gruntów dworskich, obciążonych tym serwitutem, nad przestrzenią takichże gruntów włościańskich. W razie nadwyżki gruntów włościańskich nad dworskimi, lub równej przestrzeni tych gruntów, serwitut ten znosi się bez żadnych odszkodowań dla którejkolwiek ze stron.

- d) Przy likwidacji wszelkich innych serwitutów wynagrodzenie na korzyść użytkowników tych serwitutów określa się na zasadzie norm, stosowanych w umowach dobrowolnych, dokonanych poprzednio w najbliższej okolicy, a w braku takich umów — na zasadzie orzeczeń rzeczoznawców”.

Art. 14. Art. 31 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie konieczności określenia wynagrodzenia za serwituty w gotówce określa się najpierw wynagrodzenie w ziemi, podług zasad, wskazanych w art. 13 niniejszej ustawy, a następnie dokonywa się oszacowanie tego wynagrodzenia podług przeciętnych cen targowych, płaconych w danej okolicy”.

Art. 15. W art. 32 ustawy wyrazy: „w tabelach likwidacyjnych” zastępuje się wyrazami: „w aktach nadawczych”.

Art. 16. Z chwilą wydzielenia równoważnika za serwitut dziedzina, obciążona serwitutem, zostaje od niego zwolniona.

Jeżeli gromada uchwali w myśl art. 11 ustawy z dnia 7 maja 1920 r., że grunty, wydzielone za serwituty, mają być podzielone, na ten czas podział następuje na podstawie dobrowolnego układu pomiędzy zainteresowanymi; w razie niedojścia do skutku dobrowolnego układu—grunty, wydzielone za serwitut, zostaną podzielone proporcjonalnie do posiadanych przez każdego właściciela gruntów ukazowych.

Art. 17. Art. 39 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Decyzje, powzięte przez okręgową komisję ziemską, ulegają zaskarżeniom do głównej komisji ziemskiej na zasadach, wskazanych w art. 20 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70, poz. 461).

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Antoni Ponikowski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Kiernik*